

З ДНА

УДК 821.161.2-6.09(477.46:477.83)(092)"188/190"

У статті розглянуто питання автобіографічності повісті Івана Франка «На дні», написаній під час другого арешту письменника в Коломиї 1880 року. Встановлено прототип в'язня Стебельського та досліджена його пізніша доля. Розглянуто долю місць ув'язнення Івана Франка у 1880 році.

Ключові слова: Іван Франко, повість «На дні», її прототипи, автобіографічний елемент повісті, другий арешт Івана Франка, місця ув'язнення Івана Франка у Коломиї та Дрогобичі.

Він писався Стебельським, був сином священника, закінчив вісім класів гімназії, працював при магістраті у Самборі, опісля в адвокатській конторі, бачив людську кривду при судових процесах, які сильно вплинули на його психіку. Вважав, що і його писання також причинилось до тої людської кривди. Став божевільним. Зрештою те, що з ним сталось, люди вважали «фамілійним», тобто спадковим, родинним. Божевільною була його мати...

Відтоді, як залишив службу, скинув з себе «панську одіж» і почав ходити в тому, що сам собі пошив («скравцював»). Твердив, що чоловік, який не може заробляти на себе, мусить затягати борг у других. А хто затягає борг, той є боржником і мусить той борг віддавати. А що буде, якщо не зможе віддати? Тоді вірителі проклинають ту людину, жінки плачуть, діти плачуть, зівсюди чути тільки плач і прокльони. Через той плач і прокльони два роки не міг заснути. Вирішив сам себе забезпечувати у всьому. Став робити лиш те, що йде на користь. Копав городи, пас худобу, носив людям воду. Відрікся вживати м'ясо і брати перо до рук. Бо м'ясо, згідно з його логікою, доводить людину до дикості, а перо в людських руках стає страшнішим від пазурів диких звірів. У всьому бачив несправедливість. Найперше у відношенні господарів до слуг, котрі тих слуг били. Втратив пальці правої руки. Обморозив. Лікарі повідрізали їх до першого згину.

Старався нікому не бути в заваді. Носив торбу, а в ній книжки. Три томи всесвітньої історії Антонія Гінделі. Врешті на залізничному двірці

потрапив в руки поліції, яка посадила його в тюрму. Чекає, поки етапом його припровадять до місця народження...

Етапу до місця народження у цій же самій дрогобицькій тюрмі чекає і головний герой повісті Івана Франка «На дні» Андрій Темера. Його також затримала поліція, бо не мав посвідчення особи.

Дрогобицька тюрма, про яку йде мова в повісті, знаходилась при магістраті і заґратованими віконцями виходила на подвір'я гімназії імені Франца Йосифа, яку колись закінчував Іван Франко.

Не вельми весела історія Андрія Темери, яку Іван Франко досить детально описав у сьомій главі повісті. Все життя Андрія Темери пройшло в бідності й нестатках. Він закінчив школу круглим сиротою. Мусив дбати сам за себе. Ще в школі заслаб на груди та на очі. По maturі поїхав до свого товариша на село, де познайомився з його сестрою Ганею. Вони полюбили одне одного. Разом мріяли про кращі прийдешні часи, задля котрих поклялись працювати. За свої погляди і мрії «про краще майбутнє» потрапив у тюрму. Батьки Гані заборонили йому бувати в їх домі, бачитися з нею. Так сталось, що Ганя вийшла заміж за іншого. Чув себе тепер як без душі, без тіла, без сили і надії. Ганя була для нього всім. Після заміжжя Ганя писала до нього листи про свою самотність, про відчуття втрати коханої людини, якою був він – Андрій.

Покликала його до себе. Ще бачився з нею нині ранком. Відчув, що його любов ще не вмерла, а живе! Правда, при цьому відчув глибину своєї втрати, але не думав збачувати з дороги, якою він йшов разом зі своїми товаришами.

У тій юдолі болю і печалі Андрій снує думки про нове суспільство, про вільних щасливих людей: *«Коби швидше – останній удар! Коби швидше воля, ясна, як день, широка, як світ, знаюча тільки природу і любов братерську!»* Але душу крають сумніви: *«А може, всі ті наші думи, наші змагання, наші бої, – може, все те оп'ять тільки одна велика помилка, яких тисячі прошуміли досі, мов густі вітри, понад чоловіцтвом? Може, праця наша на нінащо не здала? Може, ми будуємо дорогу поза шляхом, кладемо місто на безлюдному острові! Може, найближче покоління піде зовсім не туди, лишить нас на боці, як пам'ятник безплідних змагань людських до непотрібної цілі? Ах, така думка крає серце, гризе мозок! Та що ж, і вона можлива! І на таку крайність ми мусимо бути готові, і скоро б дорога наша показалася несхідною з природними законами загального розвитку, з вічними людськими змаганнями до добра і загального щастя, – зараз вертати!...»* [4, с. 158].

Ні, геть сумніви: *«А поки що треба йти наперед. Коби лиш на волю! Що мож буде зробити, те й зробимо. Щоби тільки по совісті, щиро та розумно, – о проче не дбаймо!...»* [4, с. 158].

Тими словами закінчується одинадцятий розділ повісті. Двадцятий – смерть Андрія Темери. Він гине від рук в'язня Бовдура, який подумав, що Андрій має при собі гроші, не знаючи, що ті гроші йому забрали при арешті.

На Бовдура після вчинення злочину приходять розкаяння. Він голосить над холодним трупом своєї жертви: *«Братчику мій! Що я зробив з тобою! За що я тебе віку забавив? Свята, ясна душечко, прости мені, нелюдові! Що я зробив, що я зробив! Господи, що я зробив!»* [4, с. 162].

Чорна душа вбивці Бовдура зазнає дивовижної метаморфози. *«І дивна зміна робилася з Бовдуром, – розповідає автор повісті. – Його власні риси, бачилось, м'якли, лагідніли... З очей щез гнилий блиск світлячого порошна... Понурі гнівні складини на чолі вирівнювались... Здавалося, немов наново людський дух вступає в те тіло, що досі було мешканням якогось біса, якоїсь дикої, звірячої душі»* [4, с. 162]. Подібна метаморфоза станеться з портретом Доріана Грея з роману Оскара Вайльда «Портрет Доріана Грея» («The Picture of Dorian Gray»), що вийшов друком 20 червня 1890 року, а відтак друга його редакція з'явилась у квітні 1891 року.

«Хвилю ще стояли арештанти і поліціяни, – продовжує автор повісті, – мов причаровані, над тою потрясаючою картиною і слухали Бовдурового голосіння, але згоді схаменулися.

– Збирайся, паничу! – сказали до нього. – Тобі вже не ту місце. Час перенестися на нове помешкання. Не час тепер плакати!

Бовдур підвів очі і гнівно болісно поглянув на них.

– Прокляття на вас, посіпаки! – сказав він. – Адіть! – і він приложив руку до зіваючої рани Андрія, переділюючи її долонею впівперек на дві половині, – адіть, отсе моя половина, а отсе ваша половина! Се моя, а то ваша! Не бійтеся, тутка я спокую за обі, але там є ще бог, справедливий, то він буде вмів розпізнати, котра моя половина, а котра ваша!..

Брязнули залізні пуга, і Бовдур дався в них замкнути без супротивлення». Арештанти хрестилися та говорили молитви над трупом, тільки Стебельський «сидів на своїм місці, мовчав-мовчав, а далі мов не своїм голосом обізався.

– Quidnam, domine? Diem supremum obiisti?!

---

¹ Що ж це, пане? Чи закінчив ти останній день? (лат.)

Не чуючи на те питання відповіді, він обернувся до Бовдура і, показуючи на нього рукою, сказав:

– *Pereat homo, crescat humanitas!*²

Але, не можучи на лицях окружающих дослідити ні похвали, ні догани своїй мудрості, він обернувся лицем до стіни і ляг спати» [4, с. 163].

Тими словами закінчується повість, під якою стоїть дата і місце написання: «Коломия, 17–20 червня 1880».

Дивовижно, ці самі слова Стебельського тільки в іншому варіанті «Чело-век! Это – великолепно! Это звучит... гордо! Че-ло-век! Надо уважать человека» повторить один з персонажів драми Максима Горького «На дне» Сатін – «шулер, под 40 лет, в молодости был телеграфистом. Попал на «дно», после того, как четыре года и семь месяцев отсидел в тюрьме за убийство (вступился за честь сестры)». Драму написав Максим Горький наприкінці 1901 – початку 1902 року.

У своїй промові на честь вшанування його 25-літньої праці подібні слова скаже й сам Іван Франко у 1898 році: «Нехай пропаде моє ім'я, але нехай росте і розвивається руський народ!».

Важко уявити собі конструкцію повісті «На дні» без цього персонажа. Він ніби виконує роль хору в давньогрецьких трагедіях Есхіла, коментуючи дію і даючи оцінку якоюсь мудрою фразою тому, що діється. Зрозуміло, що таку роль у повісті не може виконувати ні дід Панько, ні Дмитро, ні будь-хто із затриманих. Це мусила бути людина, яка була освічена, мала освіту і повагу в світі, але цей світ довів її до божевілля. Конструюючи повість, Іван Франко згадав про нещасного Адольфа Терлецького і під прізвиськом Стебельський увів його у повість, наділивши його важливою функцією.

Про історію написання повісті «На дні», яку Іван Франко називав «новелою», автор розповів у фейлетоні, надрукованім у вранішньому 167-му номері часопису «Die Zeit» від 17 березня 1903 року, де вже від 1902 року він працював власним кореспондентом, заробляючи на покриття боргу за будівництво хати. Перед тим у №№ 164 (14.02) – 185 (4.04) цієї газети була надрукована ця повість в німецькому перекладі Карла Гельбіха під дивною назвою «Der Bodensatz» і фейлетон Івана Франка у № 167 цієї газети був ніби поясненням до неї. Він і мав відповідну назву: «Як це сталося». Вперше українською мовою його надрукував Михайло Возняк у виданні Інституту літератури ім. Т. Шевченка АН УРСР «Радянське літературознавство у №№ 5-6 за 1940 рік, а відтак повторене у виданні

---

² Хай пропадає людина, хай росте людяність! (лат.)

Львівського університету ім. Івана Франка «М. Возняк. Нариси про світогляд Івана Франка» у статті «Автобіографічний елемент в оповіданні Франка «На дні» [2]. «Як це сталося, – писав Іван Франко, – що я написав “На дні”»? Моя уява допомогла мені при цьому дуже мало, а ще менше яка-небудь реалістично-натуралістична доктрина. Я був тут, так сказати, редактор з допомогою ножичок супроти дійсності і мусив тільки прикроювати і зшивати з матеріалу, який доставив мені багатющий досвід в обсязі цього дна [...] Взимку 1880 р., не маючи ніяких засобів, щоб жити у Львові, подався я на село, в Коломийський повіт, де мав одержати приватну лекцію. Під час подорожі до місця мого призначення задержали мене жандарми в містечку Яблунові, заарештували і відправили до Коломиї. Чому? Недалеко, в Косові, стався злочин: селянин стріляв у вїта, правда, не вбив його, але все-таки поранив. Селянин і його спільники були заарештовані, а що він заявив себе атеїстом, то негайно була посаджена в тюрму сестра засудженого разом зі мною в 1878 році Павлика, Ганна, яка також жила в Косові і була засуджена тоді «за вербування членів до таємного соціалістичного союзу», але сама вона не належала до нього. Соціалізм і атеїзм – так думали собі панове з коломийського суду – це ж діти одного духу. А що я тепер саме випадково попав у повіт, хоч і до місцевості досить віддаленої від Косова, то для таких панів було зовсім природно уплутати мене в коломийську історію, хоч я не мав найменшого поняття про неї. Таж я був також соціаліст! І таким чином мусив я знову зазнати тримісячного слідчого арешту. Тільки тоді побачили ті панове, що я таки непричетний до справи. Президент коломийського суду прийшов особисто до мене в камеру сказати, що мене визнали зовсім невинним, і велів потім приставити мене до місця мого народження, бо я не був належний до повіту.

Так попав я у високу школу дна суспільства, пізнав страшні ями, одну з яких старався вірно змалювати в своїй новелі, хоч і блідо, і нехитро. Коломия, Станіслав, Стрий і Дрогобич були станції мого шляху, і, хоч ця мандрівка етапами тривала лише декілька днів, напала на мене в ці дні сильна пропасниця. Але що в місці свого народження я не мав що робити, то незабаром виїхав назад до Коломиї, щоб зайняти свою посаду. Проте староста не дозволив мені йти на село, поки не одержу з Дрогобича правильного паспорта від політичної влади. Я написав до Дрогобича і ждав у Коломиї.

Хворий на пропасницю, без грошей і без знайомих, сидів я в темній кімнаті в готелі і пробував відтворити на папері картини, які бачив останніми днями, і так з'явилась оця новела. Написана вона протягом трьох днів. Коли я кінчив її, відчув себе таким ослабленим,

таким виснаженим голодом і хворобою, що за останні крейцарі купив конверт і марку, послав свій рукопис до Львова до одного знайомого, потім вернувся до готелю і положився, щоб умерти. Я лежав так три дні, дрижачи від пропасниці, без думок і без охоти до життя. Тільки бідний готельний слуга приносив мені іноді декілька ложок супу. Лише через три дні прийшов знайомий, у якого я мав одержати лекцію, і я піднявся, поїхав до Дрогобича і там одержав паспорт. Потім повернувся до Коломиї і поїхав на село. Цей страшний епізод мого життя закінчився.

Очевидно, це не був кінець років моїх мандрів. З таких подібних епізодів, де я був винний так само, як тут, повстав через п'ятнадцять літ великий злочин того «політичного минулого в попередньому моєму житті», через який граф Бадені як галицький намісник не міг перемогти себе, щоб затвердити мене приватним доцентом при Львівському університеті. Таке минуле було б для університетського викладача також надто колоритне» [4, с. 492-493].

Пояснення Івана Франка про написання новели «На дні «потребує деяких коментарів. Заарештований, чи точніше був затриманий, Іван Франко в Яблунові 4 березня 1880 року. Перед тим, 1 березня, він приїхав до Коломиї, де в домі якогось добродія «З», як і перед тим було домовлено (дослідники до цього часу не можуть розгадати, хто зі знайомих Івана Франка чи Ольги Рошкевич, тепер уже Озаркевич, криється під цією літерою) зустрівся з колишньою своєю нареченою, яка не могла наскаржитись на своє теперішнє життя. Пробув він у Коломиї три дні, за Ольгою приїхав чоловік Володимир Озаркевич і відвіз її до Белелуї, де о. Володимир був священником і де жив з дружиною. Іван Франко через Яблунів помандрував до Кирила Геніка в Березів. Далі слово Івану Франку з його листа до Михайла Драгоманова від 26 квітня 1890 року: «З початком (мабуть в марті) 1880 року я приїхав в повіт Коломийський до К. Геніка до Березова, щоб там пробути якийсь час, по дорозі був арештований в Яблунові і потім ураз із К. Геніком, Ковцуняком (Колцуняком) і ще декількома іншими пришпилений до процесу, що вівся в Коломиї проти сестер Павликівен і селян Фокшеїв. Нас тримали три місяці і пустили, а мене спеціально як неналежачого до цього повіту велено було відставити під ескортою поліції на місце уродження. Цей транспорт по поліцейських арештах в Коломиї, Станиславові, Стрию і Дрогобичі належить до найтяжчих моментів в моїм житті. Вже до Дрогобича я приїхав з сильною гарячкою. Тут впаковано мене в яму, описану в моїй новелі «На дні», відти ще того самого дня (через протекцію) послано пішки з поліціантом до Нагуевич. По дорозі нас заскочив дощ і промочив до нитки. Я дістав сильну

лихорадку, прожив тиждень дома в дуже прикрих обставинах, вернув до Коломиї, щоб удатись до Геніка, прожив там страшенний тиждень в готелі, написав повістку «На дні» і на останні гроші вислав її до Львова, а опісля жив три дні трьома центами, найденими над Прутом на піску, а коли й тих не стало, я заперся в своїй кімнатці в готелю і лежав півтора дня в гарячці й голоді, ждучи смерті, безсильний і знеохочений до життя.

Один із моїх союзників, посланий Геніком, спас мене від голодної смерті. Я ще раз поїхав до Дрогобича, взяв собі паспорт і вернув до Коломиї, а відтак пішком пішов до Березова, де в гостиннім домі Геніка прожив кілька тижнів, лічачись від пропасниці і гуляючи по свіжому повітрі. В коломийській тюрмі я зібрав значне число пісень, приповідок і інших матеріалів етнографічних, а також написав ряд віршів, з котрих тільки невелика часть досі була друкована.

Але не довго міг я попасати в Березові. Староста коломийський дізнався про мій побут і наказав жандармам приставити мене до Коломиї, а що у мене не було грошей на підводу, то жандарм ще хворого, в літню спеку погнав мене туди пішком. Тяжка се була дорога, після котрої мені на обох ногах повідпадали нігті на пальцях. Староста дуже озлився, побачивши у мене паспорт, але мусив пустити мене на волю, а тільки написав до намісництва до Львова просьбу, щоби заборонило мені побут в Коломийським повіті, і намісництво се вчинило. Я не дожидався другого примусового транспорту і поїхав до Нагуєвич, відки восени вернув опять до Львова і знов записався на університет.

У Львові під час моєї неприсутності надруковано мою новелу «На дні» на складкові гроші деяких молодих русинів, поляків і жидів. Новела та зробила сильне враження; польський її переклад зачала (та не скінчила) друкувати робітницька часопись «Prasa», котрої співробітником я був ще від 1878 р. В тих роках зносили мої з львівськими робітниками були досить живі» [6, с. 247].

Таким чином сам Іван Франко свідчить про те, що в Дрогобичі у тюрмі він провів декілька годин, а відтак відразу того ж дня був ескортований в Нагуєвичі. Як виявилось вже опісля постарався зробити це добре знайомий Івана Франка, який до того ж знав батька Івана Франка. Очевидно, що зробив це з добрих намір, бо не хотів, щоб син його знайомого сидів довше у тій «юдолі болю і печалі», тобто в тюрмі. Хоча причина була і більш прозаїчна. Наступний день, в який мав бути доставлений до місця проживання Іван Франко, була субота – вихідний для поліцейського – і він не захотів псувати свій вихідний такою марудною справою, як супроводити заарештованого, а тому вирішив цю справу залатвати сьогодні ж. Всього декілька годин пішки...

Цей момент Іван Франко також обіграв у своїй «новелі» «На дні», коли до нього через віконце в камері говорить знайомий поліцейський і обіцяє, що скоро його визволить з отієї «юдолі» і переведе в інше місце, однак йому вже не вдалося доставити Андрія Темеру до місця народження...

Вікна дрогобицької тюрми при магістраті виходили на подвір'я гімназії ім. Франца Йосифа, яку 1875 року закінчив Іван Франко. Правда, цей момент Іван Франко не використав в повісті, бо це було б нелогічно. Андрій Темера родом з Тернополя, у Дрогобичі не навчався. Він йшов з Тернополя і був у Дрогобичі затриманий.

Чому Іван Франко так змістив акценти, зрозуміло. Хоча значно логічніше було б, здавалося, розповісти про арешт у Коломиї, а відтак експортування його в рідне село, тобто розповісти так, як це було насправді і свою «новелю» присвятити не «громадському урядові богоспасаємого міста Дрогобича», а «громадському урядові богоспасаємій Коломиї».

Уважний читач відразу зауважить, що в камеру, куди кинули Андрія Темеру, всіх тутешніх в'язнів затримано за волоцюгування, хоча в тюрму, в яку потрапив Андрій Темера, в основному потрапляли люди за незначні проступки: сварки, образи, наклепи, крадіжку курей чи гусей. Для більш поважних справ, які вимагають слідства, була окрема тюрма і вона не знаходилась там, де описує в повісті Іван Франко.

У Коломиї його, наприклад, на день чи два закрили в такій тюрмі при магістраті, а через те, що справа Івана Франка вимагала слідства, то його перевели в іншу тюрму.

Аж самі затримані дивуються, чого це так заповзялась на них поліція і тільки один раз Іван Франко обмовляється, оповідаючи про пригоди діда Панька з села Волощі, що вийшов такий спеціальний припис, згідно з яким не можна чужим дідам ходити на жєбри поза межі свого села. Кожне село має утримувати свого жєбрака. Бідні жєбраки цього не знали, от і їх так багато запрятала поліція у тюрму.

І тут знову стає все зрозумілим, коли зважити, що 1880 року в Галичину здійснював свою історичну поїздку цісар Австро-Угорської імперії Франц Йосиф І. Адміністрація краю старалась, як писав часопис «Діло», щоб небо над Королівством Галіції і Лодомерії, як офіційно звали Галичину, було чистим, а тому вживала всіх заходів, щоб ніхто не зіпсував цього великого свята. Найперше потрібно було збутись «непевних» елементів, до яких крім злодіїв, бандитів, жінок легкої поведінки, належали й соціалісти. Їх потрібно було виселити на 101 кілометр від міста, в якому на довше зупиниться цісар. Іван Франко

мав марку соціаліста і не чекав, коли прийдуть за ним. Сам пішов за 101 кілометр... Не пощастило. Казав опісля, що від долі не втечеш...

Немає потреби доказувати, що персонажі повісті Франком спеціально придумані, аби чіткіше показати дно суспільства, тобто те дно, в якому доводиться жити таким чистим душам, як Андрій Темера. Це дно страшне своєю суттю і воно вбиває його... Чи дійсно персонажі повісті є придумані автором?

На перший погляд – так, проте...

«В Дрогобичи помер Адольф Терлецький, – повідомляв № 9 часопису «Діло» від 11/24 січня 1902 року, – від яких 30 літ загально там звісна личність і типова фігура. Помер він вчора в публічним шпитали в 57 році життя. Покійний здавна збожеволів та не був шкодний. Був він сином руского священника з Орового, кінчив чи не 7 клас гімназійних таки в Дрогобичи та перебравшись опісля в селянські лахмани, обвішавши торбу, набиту книжками, мітлу і лопату, так ходив улицями. Початкового його дражнили павпери шкільні, но з літами всі з тим освоїлися. Носив він воду і з того удержувався. В перших літах один і другий з дрогобицьких мешканців хотіли єму дати у себе якесь одвітне занятє, та він не хотів того, волів бути чоловіком независимим. Небіжчик був чоловіком дуже ретельним. Не прийняв би був ніколи нічого даром. Уважав себе все Русиним. Іван Франко, описуючи свої дрогобицькі пригоди в книжочці «На дні», вивів в тій повістці також особу покійного і то в симпатичнім освітлені. Недуга єго мусіла бути фамілійна, бо колись і єго мати мала на сходах перед рускою церквою в Дрогобичи відтяти собі руку». Мається на увазі сходи (паперть) перед церквою Трійці в Дрогобичі, де, між іншим, сиділа хвора на ноги і жebrала цьоця Кошицька з Франковивих спогадів «У столярні».

Не важко підрахувати, що був Адольф Терлецький 1845 або 1846 року народження, бо помер, як пише часопис «в 57 році життя». Не важко знайти і хто був його батько. Згідно з інформацією некролога, був ним священник з Орового чи Орова, тобто села, що неподалік Дрогобича. Шематизми Перемиської єпархії, до котрої адміністративно належало село, засвідчують, що у 1845 році в селі священником був Павло Левинський. Він став на парохію в селі у 1832 році і був на ній до 1849 року. Був він 1786 року народження, висвятився у священничий сан 1812 року, до 1832 року був священником у селі П'яновичах Самбірського повіту, у 1860 році став удівцем, у 1849–1850 роках був священником у тюрмі у Львові, а відтак – священником у селі Вовче Долішне Турківського повіту і був там до 1852 року, відтак став адміністратором у Мединичах Дрогобицького повіту, де

й помер 14 листопада 1870 року [1, с. 744]. Правда, у цей час, коли народився Адольф в Оровім був асистентом священника неодружений найстарший син о. Павла Левинського Юліан. Він тут був з 1842 до 1844 року, а з 1845 до 1848 року в Оровому асистентом священника був Антін Вислоцький [1, с. 744] .

Священника з прізвищем Терлецький на парохії в Оровім не було. Проте сященників з таким прізвищем в Перемишльській дієцезії було декілька. Батьком нещасного Адольфа міг би бути Терлецький Антін (1782 р.н, 1807 рукопокладання, 1853 смерть в с. Горуцько Дрогобицького повіту). Терлецький Михайло (1786 р.н., 1815 рукопокладання, помер 11.05.1869 в Новосільцях Сяніцького повіту, став удівцем 1858 року), Терлецький Олександр (1813 р.н., 1843 року рукопокладання, повдовів 1869 року та помер 20.01.1881 року вийшовши на пенсію.

Відповідь могли дати лише метричні книги села Орове, які, на щастя, збереглись у Центральному державному історичному архіві України у м. Львові (далі ЦДІАУЛ), але в них ні найменшої згадки про те, що тут був священником Терлецький, а відповідно немає і метрики народження Адольфа Терлецького.

На щастя, збереглась метрична книга померлих міста Дрогобича. Вона у ЦДІАУЛ значиться у фонді 201, опис 4 а, як справа 6586. У ній на сторінці 259 є 16-ий запис від 23 січня 1902 року, згідно з яким цього дня в міському шпиталі помер Терлецький Адольф, син Антонія, неодружений, божевільний, уроджений в Горуцьку. Мав 54 роки. Народився 13 жовтня 1847 року. Помер від пневмонії, свідоцтво смерті № 37, видане 24 січня 1902 року. Похований за кошти міста. Чин похорону 24 січня здійснив монах чину василіан о. Ефрем Чартинський. Згідно традиції таких людей хоронили на цвинтарі, який був закладений 1790 року і знаходиться на теперішній вулиці Трускавецькій.

Отже, Адольф Терлецький не був сином священника з Орового, а сином священника з Горуцька Антонія Терлецького, про якого відомо, що він був парохом церкви Покрови в цьому селі від 1829 до самої смерті, яка сталась 1853 року. Був він 1782 року народження, рукопокладений у чин священника 1807 року, а після висвячення був священником в Угерцях Незабитківських, що належали до Рудківського деканату і знаходились в семи кілометрах від Городка під Львовом, відомими тим, що під час маневрів австрійського війська, на які приїздив сам цісар, він зупинявся у тамтешнього дідича села Незабитківського і для сільської церкви подарував образ Матері Божої у срібних окладах. Після Угерців Незабитківських о. Терлецький перейшов у село Горуцьке. Сталось це після смерті тамтешнього пароха о. Семена Березинського,

яка сталась 1829 року. Після смерті о. Антонія Терлецького у 1854 році в селі був парохом аж до смерті о. Іван Ломницький (1807 – 1888). Його дочка Любіна вийшла заміж за о. Костянтина Козловського, який після висвячення став також помічним священником у Горуцьку і тут 1 листопада 1876 року народився поет Олександр Козловський, автор єдиної поетичної збірки «Мірти і кипариси», яка вийшла 1905 року, завдяки старанням Івана Франка та Михайла Мочульського.

Метричні книги села Угерців Незабитківських збереглися і зараз є на збереженні в ЦДІАУЛ. Згідно з даними цих книг 1 травня 1810 року [10, арк. 21] у сім'ї Антонія Терлецького народився син, який при хрещенні отримав ім'я Теофіл. Про батька новонародженого є скупа інформація: Антоній Терлецький, парох. Матір'ю новонародженого була Магдалена, дочка Якова Білецького, мешканця Львова. Тільки встигли охрестити дитину, як 3 травня він помер [11, арк. 15]. Відтак 24 червня 1811 року народився син Олександр [10, арк. 22], який успадкував батьківську професію і став священником. 12 березня 1812 року народилась дочка Юліана [10, арк. 24]. 7 листопада 1817 року народився Лео [10, арк. 26], 1 квітня 1818 року – Йосиф, який 17 квітня цього ж року помер [ЦДІАУЛ, фонд 201, опис 4 а, справа 5721, арк. 21] Шостою дитиною була дочка Олександра-Антоніна, яка народилась 23 лютого 1822 року [10, арк. 30]. Останньою дитиною, яка народилась в Угерцях Незабитківських, була дочка Текля. Вона народилась 6 листопада 1824 року [10, арк. 32].

Після Угерців Незабитківських о. Антоній Терлецький переїхав у с. Горуцько, де 1 січня 1832 року народилась дочка Кароліна [9, арк. 51], яку скосила епідемія холери, яка прийшла у село. Кароліна померла 28 вересня 1848 року [8, арк. 68], перед тим 13 жовтня 1847 року народився Адольф Терлецький. Був наймолодшим у сім'ї. Вже на той час одружився його старший брат Олександр. Він став помічним священником у Горуцьку і тут в нього вже почали народжуватись діти, як 19 червня 1849 померла дружина о. Антонія Магдалена [8, арк. 79]. Мала 59 років, тобто була 1789 або 1790 року народження. Це про неї у некролозі говорилось, що вона також була психічно хворою і в Дрогобичі біля церкви втяла собі руку.

Сину Адольфу було лишень півтора року.

Врешті 17 березня 1853 року помер і сам о. Антоній Терлецький [7, арк. 12]. 21 березня хоронив отця Антонія Терлецького дрогобицький декан о. Василь Гапонович. Адольфу було на той час шість років. Неважко уявити собі його сирітську долю. Проте завдяки опіці старшого брата Олександра він закінчив гімназію в Дрогобичі, став працювати в Самборі, але невдовзі зійшов з розуму.

Цілком імовірно, що був добре відомим у Дрогобичі й був знайомий Івану Франку. Очевидно, заробляв тим, що носив воду в гімназію або ж виконував якусь іншу роботу.

Для других героїв повісті не потрібно було і прототипів. Їх Іванові Франку доводилось зустрічати доволі часто. Проте дуже сумнівно, щоб з ними він зміг так детально познайомитись за цей дуже короткий час, коли його етапом пригнали зі Стрия до Дрогобича. Жаль, що надто невеличкою була камера тюрми в Дрогобичі і автор повісті не міг напхати туди ще багатьох інших, аби створити гнітюче враження дна суспільства.

Першим, хто звернув увагу на повість відразу після її виходу, був Михайло Павлик. Його обурило те, що Іван Франко, якому зрадила Ольга Рошкевич і вийшла заміж за іншого, далі за нею пропадає. Він відразу відзначив, що Андрій Темера – це Іван Франко, а Ганя – Ольга Рошкевич. Аж ніяк не схвалював того, що Іван Франко далі упадає за Ольгою. Вона того не вартує. Попівське коріння і є попівським. Для Івана Франка другом в житті можуть бути тільки такі, як його сестра Анна... «Те, що Ви пишете про «На дні», – писав у відповідь Михайлові Павлику Іван Франко в листі з кінця жовтня 1880 року – цікаве дуже. Ви, бачу, думаєте, що уступи із Темерою – чисто моя власна сповідь, і з того виносите, що я й досі люблю О[льгу] і що я подекуди скомпрометував її. Помилка, добродію! Що де в чім воно так є – не перечу, але далеко не все. А вже з повістєвого образу виводити дійсні відносини не приміс-но» [5, с. 252]. Тільки після того, як Тарас Франко віддав згідно із батьківським заповітом усю його епістолярну спадщину в НТШ, Михайло Возняк, детально проаналізувавши наявне листування Івана Франка з Ольгою, написав велику й ґрунтовну розвідку «Автобіографічний елемент в оповіданні Франка «На дні», де детально розповів про ті стосунки між ними, які вилились у повісті. Хто був автором некрологу про Адольфа Терлецького в часописі «Діло», невідомо. Можна лишень здогадуватися, що він добре знав Дрогобич, знав чи чув про Терлецького і знав історію написання повісті «На дні». Найімовірніше це Іван Белей, який був редактором «Діла» і товаришем Івана Франка. Немає жодних доказів, як відреагував Іван Франко на цей некролог. Очевидно, з етичних міркувань місце народження Адольфа Терлецького було з Горущька замінене на Орове.

Історія зі Стебельським з повісті «На дні» несподівано дістала продовження. «Крім ліричних штук і «Галицьких образків», – повідомляв Іван Франко Михайла Павлика в листі від 12 листопада 1882 року, – я ладжу велику поему (всього буде коло 4 000 віршів, досі готова половина)

«Історія лівої руки», в котрій описую життя матері Стебельського (з «На дні») і бажав би разом показати, як гніт подружжя без любові деморалізує і до крихти руйнує жінчину, а з другого боку – як думка тої жінчини під впливом гніту із звичайного стану доходить зразу до божевільного пієтизму, а далі до божевільної «богоненависті» і до пропаганди тої ненависті між народом. Трохи подібна (до половини) тема оброблена, коли собі пригадуєте, в романі Гонкурів «*M-me Gervaise*», тільки ж там показано перехід жінчини вольнодумної до девоції³, а мати Стебельського, натура сильніша морально, ступає о крок далі, – впрочім, при більше тому сприяючих обставинах. Представлене в дотепер готових частях поеми життя попівське з цілою його супокійною гнилизною і життя в семінарії. В цілості поеми тої не зможе напечатати «Світ», а видана книжкою, вона, може, деяк пройшла би, хоч би прийшлося й вистояти за ню процес» [5, с. 328]. Правда, про те, що праця над «Історією лівої руки» закінчена, писав Франко до Михайла Павлика ще наприкінці жовтня 1880 року: «Іно-що докінчив «Історію лівої руки» (матері Стебельського), в котрій показав образок нашого урядництва» [5, с. 251]. Як би там не було, але твір не був опублікований, очевидно, рукопис цього твору затратився. У фонді Івана Франка [3] зберігся тільки план поеми.

У селі Горуцько не збереглась могила ні о. Антонія Терлецького, ні його дружини.

Не збереглась тюрма в Коломиї, у якій Іван Франко відбував тримісячний слідчий арешт. Вона була біля Коломийського окружного суду на теперішній вулиці Михайла Павлика, яка за радянських часів називалась Карла Лібкнехта. Ця вулиця починається від теперішньої вулиці Івана Франка і тягнеться до відомого коломийського озера, яке виникло на місці кар'єру цегельні Рамлера. Всі будинки на цій вулиці, включно з тюрмою та будинком Окружного суду, були збудовані з цегли цегельні Рамлера, який жив на цій вулиці в будинку під № 1. Уся вулиця була забудована типовими будинками для працівників цегельні. В неторканому вигляді дотепер дійшов тільки один будинок, що неподалік будинку Рамлера. У 1944 році при відступі німців із Коломиї хтось підпалив тюрму, а також гімназію в Коломиї, у якій вчилися колись Василь Стефаник та Лесь Мартович. Тюрма згоріла дотла і її вже не відновлювали. Гімназію відновили. У будинку окружного суду (вулиця Івана Франка, 14) 1939 року розмістилась військова

---

³ Девоція (лат. *devotio*) – у давніх римлян обітниця підземним богам. Солдат чи полководець добровільно жертвував власним життям, просячи в богів знищити вороже військо. Девоція відбувалася після здійснення урочистого обряду.

частина, яка була тут і за німецької окупації, а в післявоєнні роки знову розмістилась військова частина. З 1960 р. до липня 1990 р., коли будівля перейшла в руки міської влади, тут був штаб дивізії ракетних військ. У 2006 році на куті будинку між вулицями Івана Франка та Михайла Павлика встановлена меморіальна стела роботи скульптора Василя Андрушка та Василя Гурмака, які є також авторами пам'ятника Іванові Франку в Коломиї, відкритого 27 серпня 2012 року. Зараз у будинку Коломийського окружного суду знаходиться Коломийське медичне училище, якому присвоєно ім'я Івана Франка. У ньому в одній із кімнат організовано музей Івана Франка.

Саме через те, що тут була ракетна дивізія і щоб до неї не привертати уваги, у краєзнавчій, а також у франкознавчій літературі стверджувалось, що тюрма, у якій сидів Іван Франко, знаходилась у міській ратуші, що не відповідало дійсності. Туди справді після затримання в Яблунові привели жандарми 4 березня 1880 року Івана Франка, і він тут просидів декілька годин, поки йшло встановлення його особи, а відтак його відправили у тюрму при Окружному суді, де він просидів з 5 березня 1880 року по 10 червня 1880 року. 10 червня Франка знову доправили до ратуші і 11 червня оголосили йому рішення суду: вислати його до рідного села Нагуевичі Дрогобицького повіту під жандармським конвоєм. Ратуша, куди доставили Івана Франка, була тільки нещодавно збудована. Вона була здана в експлуатацію у 1877 році. Сидів Іван Франко тих декілька годин у камері на першому поверсі у дворі. Збереглося навіть заґратоване вікно цієї камери. З приходом радянської влади у 1939 році в ратуші розквартирувався 331 полк МВД СРСР. Від 1947 року тут було розміщено школу медсестер, яку в 1954 році було реформовано в медичне училище. У 1980 році, рівно через сто років як сюди привели Івана Франка, відвалилось крило будинку, що виходило в бік Пруту. На щастя, ніхто не постраждав, бо обвал стався вночі. Аварійний стан будинку і був однією з причин переведення училища в будинок колишнього окружного суду. Сьогодні про перебування у цьому будинку Івана Франка сповіщає меморіальна таблиця.

Але у Дрогобичі на будинку, де колись знаходилась тюрма та де відбувались події, описані в повісті «На дні», жодних меморіальних таблиць немає. Це був будинок магістрату, а вікна тюрми виходили на подвір'я Дрогобицької гімназії, яку закінчував Іван Франко. Зараз до стіни з вікнами, які виходили на це подвір'я, розмістилось кафе з усіма його принадами.

ЛІТЕРАТУРА

1. Блажейовський Д. Історичний шематизм Перемиської єпархії і Апостольської Адміністрації Лемківщини (1828 – 1939) . – Львів: Каменяр, 1995. – 1008 с.
2. Возняк М. Автобіографічний елемент в оповіданні Франка «На дні» // Возняк М. Нариси про світогляд Івана Франка. – Львів: Видавництво Львівського університету, 1955. – С. 5 – 85.
3. Інститут літератури ім. Т. Шевченка НАНУ. – Відділ рукописів та текстології. – Ф. 3. – № 575.
4. Франко І. Зібрання творів у 50 т. – Т. 15. – Київ: Наукова думка, 1976. – 509 с.
5. Франко І. Зібрання творів у 50 т. – Т. 48. – Київ: Наукова думка, 1986. – 707 с.
6. Франко І. Зібрання творів у 50 т. – Т. 49. – Київ: Наукова думка, 1986. – 810 с.
7. Центральний державний історичний архів України у Львові (далі – ЦДІАУЛ). – Ф. 201. – Оп. 4а. – Спр. 1349.
8. ЦДІАУЛ. – Ф. 201. – Оп. 4а. – Спр. 1348
9. ЦДІАУЛ. – Ф. 201. – Оп. 4а. – Спр. 1347.
10. ЦДІАУЛ. – Ф. 201. – Оп. 4а. – Спр. 5720.
11. ЦДІАУЛ. – Ф. 201. – Оп. 4а. – Спр. 5721.

Roman HORAK
(Lviv)

FROM THE BOTTOM

The article deals with the question the autobiographic nature of Ivan Franko's story/novel «At the Bottom» written during the writer's second arrest in Kolomyia, 1880. There has been discovered the prototype of the prisoner Stebelskyi and his further life. There has also been described the story of Franko's places of imprisonment in 1880.

Keywords: Ivan Franko, story/novel «At the Bottom», prototypes, autobiographic element of the story, the second arrest of Ivan Franko, Ivan Franko's places of imprisonment in Kolomyia and Drohobych.